

MERINDE PENTRU SUFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 9. N°3

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

13 IANURIE 2019

CUVÂNTUL DOMNULUI-DUMINICA DUPĂ BOTEZULUI DOMNULUI

EFESENI 4, 7-13

Fraților, fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos. Pentru aceea zice: «Suindu-Se la înălțime, a robii robime și a dat daruri oamenilor». Iar aceea că: «S-a suit» - ce înseamnă decât că S-

a pogorât în părțile cele mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple. Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea

sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.

MATEI 4, 12-17

În vremea aceea, auzind că Ioan a fost pus la închisoare, Iisus s-a dus în Galileea; și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum,

lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim, ca să se împlinescă ce s-a scris prin Isaia proorocul, care zice: pământul lui Zabulon și pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în

întuneric a văzut lumină mare și celor care ședeau în ținutul și în umbra morții, lumină le-a răsărit. De atunci a început Iisus să propovăduiască: pocățiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.

ȚĂILEȘIARI

Părintele Constantin Galeriu

Acum, ca o incununare a sarbatorilor, dumnezeiasca Evanghelie ne impartaseste cuvânt negrait de adanc. Si orice cuvânt, când sufletul nostru smerit, dar luminat, încearca adancimile, e revelator. Dar, pentru ca in fiecare duminica avem un asemenea cuvânt al dumnezeiestii Evanghelii, din el sa ne impartasim. Asa cum e întotdeauna randuiala sfanta a Bisericii, crestinul se impartaseste întâi din cuvântul lui Dumnezeu, al Evangheliei, si apoi din Trupul si Sângele Lui. Acest cuvânt final – “pocaiti-va caci s-a apropiat imparatia cerurilor”, ne sta cu o deosebita lumina si putere inimii, ca astazi sa incercam a talcui din acest adanc al cuvântului dumnezeiesc. Nu înainte, inasa, de a infatisa inimi-

lor dumnezevoastra talcul cuvintelor dintru inceputul zicerii de astazi a Sfintei Evanghelii. Deci Iisus ne spune ca a auzit ca Ioan a fost intemnitat. Si sa nu uitam, si Ioan asa isi incheia predica: “pocaiti-va ca s-a apropiat imparatia cerurilor”. Deci propovaduitorul pocaintei, Ioan, a fost intemnitat de Irod. Si stim cum si-a incheiat, incununand prin martiriu, petrecerea lui in pamantul oamenilor. Al oamenilor tot dupa chipul lui Dumnezeu, nefericitii (unii dintre ei). Si a fost intemnitat Ioan, care propovadua, precum stiti, la Iordan, la rasarit de Ierusalim, in tinutul Iudeii, deci in partea de sud a pamantului lui Israel, catre capitala, catre Ierusalim. Acolo a propovaduit Ioan Botezatorul, acolo S-a si botezat Mantuitorul, cu botezul de la Ioan, acolo unde se adunau multimile si

ascultau cuvântul pocaintei. Iar dacă Ioan a propovaduit in pamantul Iudeii, in zona Ierusalimului, unde era centrul spiritual si politic, mai bine zis, caci erau sub conducerea Imperiului Roman Iisus, cu taina a proniei dumnezeiesti, a mers in Galileea sa propovaduiasca, si a incheiat misiunea la Ierusalim. De aceea spune sfantul Evanghelist Matei, luminat de Duhul Sfânt, ca Iisus, auzind ca Ioan a fost intemnitat, a plecat in Galileea. Galileea, partea de nord a pamantului lui Israel. Si parasind Nazaretul, acolo unde isi petrecuse copilăria cu maica Sa sfanta, , a plecat Iisus mai spre nord, in Capernaum (localitatea, satul lui Naum), langa mare (marea Galileii sau lacul, iezzerul, ceva mai mare decat un iezzer), tot partea de nord a Israelului, anume in hotarele lui Zabulon si

TRĂISCVIRI

Neftali. Acestia erau dintre cele douasprezece neamuri ale lui Israel. "Ca sa se plineasca ce s-a zis prin Isaia proorocul (cu opt sute de ani aproape, inainte), care zice: pamantul lui Zabulon, pamantul lui Neftali, spre mare, Galileea neamurilor". Acolo unde erau nu numai evrei, ci si din alte popoare.

Daca Ioan a propovaduit numai in Ierusalim, numai in tinutul, am zice, pur al lui Israel, acest cuvânt profetic al lui Isaia dezvaluie ca Mantuitorul merge in Galileea neamurilor, deci si catre celelalte neamuri, si catre noi, catre toate neamurile acestui pamant. El a venit pentru toti si pentru toate. Asa graise Isaia, in lumina Duhului Sfânt, in care pentru un prooroc si cele de departe sunt ca si cum ar fi de fata. Aceasta este taina lucrării lui Dumnezeu cu adevarat, care are privirea catre intreaga lui creatie si existenta. Caci, asa cum orice creator poarta in inima proiectul operii sale (cand cineva construiește o catedrala, nu are in mintea si in inima lui in toate dimensiunile ei, cand face proiectul? Chiar daca nu e in clipa aceea implinita, dar o poarta toata. Sau un artist, cand face o icoana, are imaginea ei, de asemenea, si se gandeste daca sa o faca icoana, si nu tine atat de mult la estetica, la frumusetea omeneasca, ci tine la chemarea, la sfintenia ei. Adica o icoana sa ne impartaseasca lumina divina, cutremurul sacru, in chemarea de a ne inalta dupa chipul ei.

Nu o frumusetate de-a noastra, mai mult senzuala, apeland la simturi. Sau unul care intocmeste o simfonie. Fiecare sunet al ei il poarta, nu i asa, creatorul in inima, in spirit), la fel, Dumnezeu, cum sa nu intelegem, poarta toata Creatia in desfasurarea ei. Si graind prin profeti, apoi apostoli... Asa ni s-a descoperit Dumnezeu, am zice prin trei cete: ceata profetilor, pana la

venirea Mantuitorului, care priveau si calauzeau lumea spre Hristos, apoi ceata apostolilor, pe care Mantuitorul i-a pregatit direct, si de la care lumea pleaca din Hristos, mai departe, in chemarea ei in istorie, am spune.

Si mai e a treia ceata, prin care graieste Dumnezeu Bisericii, ceata Sfintilor Parinti ai Bisericii. Si atunci, Isaia face parte din ceata profesorilor.

СЪНДЪВЪ СЪПТАМЪНЪ

"Omul se naște cu adevărat, nu atunci când îl naște mama sa ci atunci când se naște întru Hristos Iisus pentru viața nemuritoare. Învierea lui Hristos este mama noastră, a tuturor"

Sfantul Iustin Popovici

tilor. Si, luminat de Duhul Sfânt, Dumnezeu care cuprinde si vede tot, si profetul a putut spune, cu sute de ani mai inainte, cum a zis Isaia: Tinutul lui Neftali si Zabulon, Galileea neamurilor, acolo va veni si va vorbi Fiul lui Dumnezeu facut Om, Iisus Hristos. Si atunci, citez din dumnezeiasca Evanghelie, "a fost sa se plineasca ceea ce s-a zis prin Isaia proorocul, care spune: Pamantul lui Zabulon, pamantul lui Neftali, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor (neamurile de pretutindeni), poporul care statea in intuneric a vazut lumina mare. Si celor ce sedeau in latura si in umbra mortii lumina le-a rasarit".

Lumina mare, lumina le-a rasarit... Ce era acea lumina? De atatea ori noi am vorbit despre lumina, iubitorilor. Dumnezeu este Lumina si Iubire. Cel dintai act ziditor pe care

l-a savarsit a fost: sa fie lumina! Si lumina lumineaza in intuneric, spune Scriptura, strabate. A adus Dumnezeu totul de la nefiinta la fiinta. Si nefiinta e intuneric. Iar zidirea lui Dumnezeu este lumina. Ne-a dat lumina... in scurt mai evocam: a dat lumina fizica, pentru care ne-a dat ochiul trupesc, apoi lumina mintii, a intelegerii rosturilor lucrurilor, legilor care calauzesc existenta, pentru care ne-a dat ochiul mintii. Dar aici spune: lumina mare a dat, lumina mare ca sa straluceasca, atunci, pentru popoarele, neamurile acelea care zaceau in intuneric. Si poporul acela a vazut lumina mare.

Lumina le-a rasarit lor. Si adauga: Iisus de atunci a inceput sa propovaduiasca si sa spuna: pocaiti-va, s-a apropiat imparatia cerurilor. Leaga imediat lumina aceea de El, de Iisus. Lumina pe care a adus-o El. Si se intelege, cum dumnezeiasca noastra Ortodoxie marturisește, ca lumina pe care o aduce Dumnezeu e din Dumnezeu, nu din lumea aceasta. Tot lumina, intr-un fel, ca un simbol. Lumina divina, cereasca, necreata, dumnezeiasca. Ne da ceva din El, ca sa-L putem cunoaste. Cand spui cui va un cuvânt, daca nu esti in acest duh cu el, iti poate pricepe cuvântul? Nu. Atunci, Dumnezeu, daca ne-ar vorbi noua fara sa ne impartaseasca lumina dumnezeiasca a cuvântului Lui, nu L-am putea intelege.

Noi Il cunoastem pe Dumnezeu, cum zice Grigorie Palama, din Dumnezeu, cu lumina Lui. Aceasta lumina divina, al carei ochi este credinta. Si, deschizand ochiul credintei, iata, isi deschide aripile si privim si dintru inceputul descoperirii lui Dumnezeu si inainte, in toate laturile. Privim spre cuvântul profetului si-l intelegem, cum spune tot Parintele nostru Grigorie Palama, ca profetii vedeau in lumina divina si imbratisau de departe

ΠΑΙΣΧΙΡΙ

fagaduintele lui Dumnezeu. Asa cum ti-ai imbratisa un ideal, o dorinta pe care ti-o fagaduieste Dumnezeu. Si un ideal al tau, de departe il imbratisezi. Asa imbratisau profetii. Iar aceasta o intelegi cand deschizi ochii credintei, lumina asta launtrica. Atunci cand auzi cuvantul profetului, dar mai ales cand auzi cuvantul Celui profetit de profet, cuvantul Mantuitorului, deodata se deschid din adanc ochii tai, vederea strabatuta de lumina Duhului Sfânt. Cum spuneam si alta data, cuvantul pe care-l auzim la strana: "Deschide-voi gura mea si ma voi umple de Duhul" – deschizi gura si graiesti, si se umple atunci cuvantul de duh, de lumina, de intelegere, de credinta, de adevar. Si acest adevar, crezand in el, te inalta.

Si o sa vedem imediat, cand auzim cuvânt rostit de Mantuitorul: "Pocaiti-va, ca s-a apropiat imparatia cerurilor". Cu acest cuvânt negrait de adanc, cu care a inceput Mantuitorul propovaduirea, a inceput si sfântul Ioan, dar cu oarecare deosebire, rost. Ioan, cand a inceput propovaduirea a spus: "Acum securea sta la radacina pomilor; deci orice pom care nu face roada buna se taie si se arunca in foc" (Luca 3, 9). Deci propovaduirea lui Ioan asa a fost, deschizand constiinta catre judecata lui Dumnezeu. De aceea se adresa si ostasilor, si fariseilor, si intregului popor. Si daca cuvantul Botezatorului se indrepta catre judecata lui Dumnezeu pentru tot cel care savarseste nedreptatea, cuvantul Mantuitorului se adresa tuturor neamurilor, catre intemeierea credintei, nadejdii si dragostei; in final, catre iubire indrepteaza Mantuitorul pocainta.

Dar ce inseamna pocainta? Unul dintre cele mai adanci cuvinte ale Scripturii, iubitorilor. Luat din limba greaca, meta-noia. Cuvinte formate

cu meta-dumneavoastra stiti: metamorfoza (schimbare de forma), metafizica (dincolo de ceea ce e fizic, sensibil). Latina a tradus pe meta cu trans (peste). In Sfanta Impartasanie e cuvantul acesta, luat tot din greceste: metaboli si tradus in cartile noastre de slujba prefacere. Dar metanoia, tradus la noi in romaneste prin pocainta, inseamna schimbarea gandirii.

Meta – dincolo, peste, prefacere, schimbare, iar noia este gandire (medicii spun de o boala psihica – paranoia, alaturi de gandire). Dar metanoia, schimbarea gandirii... Ce-au inteles profetii inca din Vechiul Testament, care se ocupau de misterul acesta, al pacatului. Ce zice profetul Iezechiel, bunaoara? La capitolul 18, indemn la pocain-

ta: "De aceea va voi judeca pe voi din casa lui Israel, pe fiecare dupa caile sale, zice Domnul Dumnezeu; pocaiti-va si va intoarceti de la toate nelegiuirile voastre, ca necredinta sa nu va fie piedica" (Iezechiel 18, 30). Si, mai apoi, "Caci Eu nu voiesc moartea pacatosului, zice Domnul Dumnezeu; intoarceti-va deci si traiti!" (Iezechiel 18, 32). Cuvantul este de-a dreptul grav.

Caci altfel, fara aceasta intoarcere, e primejdia mortii insasi. Observati legatura intre pocainta si viata. Atunci, in adanc: Intoarceti-va la Dumnezeu si Eu ma voi intoarce catre voi, zice iarasi profetul. Ce-a insemnat, atunci, pacatul?

Si aici trebuie spus cu tarie si de neclintit: pacatul a insemnat schimbarea sensului existentei noastre. Daca vreti, cu un termen folosit in stiinta, schimbarea gravitatiei. Caderea a insemnat schimbarea sensului existentei noastre; in loc de gravitatiea catre originea noastra, catre Ziditorul nostru... si Parintii au talcuit adanc: a nu-ti cunoaste originea si sensul existentei tale, aceasta inseamna pacat, stricaciune si moarte. De aceea a zis Profetul: intoarceti-va ca sa traiti. E un adevar de neclintit iubitorilor; il spunem cu atata tarie pentru ca e adevarul tuturor adevarurilor. Omul, prin pacat, si orice forma de necredinta, de ateism, a mutat "originea" existentei in natura, in om, pana acolo, sarmanii de ei: "omul, masura tuturor lucrurilor". Omul isi este luisi masura suprema. Homo homini deus – omul dumnezeu omului. Ganditi-va numai la aceasta: cand omul, asa cum s-a spus, isi este el luisi dumnezeu. Or, adanc si grav, inspaimantator de grav, cand stiau ca Dumnezeu este Realitatea suprema, absoluta, si atunci, sa spui ca omul isi este luisi Dumnezeu, faci din om dumnezeu, realitatea suprema, absoluta. Si atunci, ce-a fost dictatorul? Tu, filosofule, i-ai incredintat dictatorului aceasta idee, bolnava constiinta, ca el este dumnezeu, el are autoritate absoluta, tagaduind totul. Si asa cum marturiseam adesea, cand un sarman om de stiinta – bietul Darwin – a facut din lupta pentru existenta si selectie naturala un fel de adevar – asa-i evolutia, atunci a dat in mana dictatorului arma aceasta – sa faca selectie na-

ΤΑΛΙΣΥΡΙ

turala, prin lupta pentru existenta. A selectat sus noi stim pe cine...

Iata, adevarul Scripturilor. Una din intrebarile capitale este si aceasta: va sa zica, omul – fiinta spirituala; unde sa graviteze pentru construirea lui? Catre materie? Si atunci, ce a insemnat caderea? Tocmai asta: schimbarea sensului gravitatiei adevarate a omului. Or, pocainta, intelegem, e restaurarea ordinii noastre.

Acesta e adevarul fundamental al pocaintei: intoarceti-va la Ziditorul, la Dumnezeu care ne-a dat existenta si viata. Si, observam, predica Mantuitorului cand incepe? Incepe, iubitorilor, dupa ispita, dupa ce a fost ispitit de demon si tocmai cele trei ispите ale demonului... Si aceste trei ispите, tocmai descopereau misterul tragic al pacatului, al caderii, al schimbarii sensului existentei, al patologicului uman, iubitorilor. "Si raspunzand, Iisus i-a zis: S-a spus: "Sa nu ispitesti pe Domnul Dumnezeu tau"(Luca 4, 3-12). Si atunci, macar acest cuvânt smerit al sensului pocaintei, de astazi, daca-l intelegem: Pocaiti-va! – intoarcerea, restaurarea, resezarea

sufletului, constiintei mele, in adevarul existentei, in adevarul in care intre Dumnezeu si faptura, Ziditorul meu si eu, faptura Lui, intre vesnicia Lui si vremelnicia mea, dar vremelnicie care e insetata de adevar, de nemurire, de viata. Resezarea gandirii in adevarul ei, prefacerea ei. Intoarceti-va catre Mine, ca sa trairi, cum a zis proorocul Iezechiil, iar Ieremia: intoarceti-va catre Mine si Eu ma voi intoarce catre voi. Atunci, pocainta, intoarcerea la Dumnezeu este si o neincetata chemare a noastra...

Cand privim, la Sfanta Impartasanie, avand in fata la altar si ne rugam: "Si fa adica painea aceasta cinstit Trupul Hristosului Tau, iar ce este in potirul acesta cinstit sangele Hristosului Tau, prefacandu-le

cu Duhul Tau cel Sfant", deodata ne cuprinde un cutremur, intelegand si aici misterul pocaintei Cum adica? Iata, painea si vinul devin trup si sange dumnezeiesc. Deci se petrece acolo o prefacere, o inalzare. Piinea, lumea aceasta se inalta. Faptura e chemata – nu numai omul, toata creatia – la pocainta, la transformare, la transfigurare. Aia e taina religiei insasi, iubitorilor. Care

a fost adeseori neinteleasa si batjocorita. Deci neincetata ei transfigurare, si pe care Iisus o rosteste. Cand Iisus a spus: pocaiti-va, intoarceti-va, schimbati-va gandirea, priviti-Ma, ca s-a apropiat imparatia cerurilor. Iar in Iisus imparatia era de fata; o lume in care Dumnezeu e Imparat. Imparatul meu si Dumnezeu meu; si Mantuitorul meu. El.

Atunci, in esenta, pocainta – intoarcerea la Hristos, cunoasterea Lui si iubirea Lui. Iubirea Lui, mai ales: "N-am venit sa judec lumea, ci s-o mantuiesc" (Ioan 12, 47). S-o mantuiesc cum? Prin intruparea Mea, trimis de Tatal ceresc. Prin jertfa Mea, prin Crucea Mea, prin rastignirea Mea. Sa rastignesc raul acestei lumi, gandirea ratacita a acestei lumi, caderea acestei lumi; din

orice stare a ei. Si s-o inalt la inviere. Atunci, pocainta inseamna deschiderea fetei mele catre Iisus Hristos, catre tot ceea ce este El. Si, mai precis, prin Crucea si Invierea Lui, eu insumi simt in adancul meu invierea din pacat, din stricaciune, din moarte, in iubire. Cum adica? La spovedanie, totdeauna, cand vin crestinii, si spun fiecare, bietii oameni, cu o sila de sine, cu o tristete, tot ceea ce simt ei ca i-a incarcat veninos, murdar si sordid, si vor sa se spele: Oare ma iarta Dumnezeu? Atunci, noi indraznim a spune, dupa cuvânt dumnezeiesc: Vezi, noi suntem in lumea aceasta a schimbarii. Si ne-am miscat pana acolo ca am uitat de Dumnezeu si am zis ca noi suntem Dumnezeu

Cat ar trebui, fiecare, de sus pana jos, sa aiba constiinta adevarului si sa apeleze: Lumineaza-ma, Doamne. Toti. Si atunci noi ii spunem asa: Da, noi ne putem imbolnavi, murdari, schimba in rau gandirea, in nedreptate, in minciuna, in coruptie, in ticalosie, dar Dumnezeu e numai lumina si numai iubire. Daca in clipa

aceasta te intorci la Mantuitorul cu fata deschisa catre El, si, cum spun Parintii: cand cunoaste omul ca i sa iertat pacatele? Cand desavarsit le-a scarbit. In clipa aceea in fata lui Dumnezeu, al carui timp este astazi: "Astazi de vei auzi glasul Meu, nu-ti impietri inima". Atunci, in fata lui Dumnezeu, in acest Astazi al lui, care este numai iubire, tu te intalnesti cu iubirea.

Nu cu osanda, cu blestemul. Cu lumina, in care vezi ca raul din tine e rau si adevarul e adevar si iubire. Si in clipa aceea tu simti cuvântul pe care l-a rostit profetul: Celor care petreceau in latura si in umbra mortii lumina le-a rasarit. Asa ii intampina Iisus: in lumina adevarului, a credintei, a iubirii, a vietii. Amin.

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit (Matei, 4, 16).

Cuvintele pe care le-ați auzit sunt desprinse din Evanghelia zilei, în care se vorbește despre începutul predicii Mântuitorului, îndată după Botezul în Iordan. Însăși duminica de astăzi este numită duminica după Botezul Domnului.

De altfel, până în ziua de 14 ianuarie suntem, liturgic vorbind, în interiorul Praznicului Bobotezei, respirând încă din atmosfera de sfințenia harică a acestei mari sărbători. În general, sărbătorile Bisericii sunt îmbogățite de o lucrare harică mai abundentă ca zilele de rând. Prezența lui Dumnezeu și a lucrării harice devin mai sensibile și datorită multimei îngerilor care însoțesc tainic sfintele slujbe, în număr sporit la praznicele împărătești, mângâind duhovnicește pe toți cei care participă la ele. Așa se explică starea emoțională de mare bucurie însoțită de liniște și pace care ne stăpânește în zilele praznicelor noastre, uitând parcă de necazuri, boli, neîmpliniri, amenințări etc. Astfel de simțăminte am rețrăit și cu prilejul Sfințelor Sărbători de la cumpăna anilor 1998-1999. Cu deosebire, Botezul Domnului este prin excelență un praznic al luminării, așa cum mărturisim, de altfel, în finalul troparului tradițional: „...Cel Ce Te-ai arătat Hristoase, Dumnezeule; și lumea ai luminat, mărire Ție!”.

Boboteaza amintește, însă, nu numai de evenimentul sfânt de la Iordan care marchează începutul predicii Mântuitorului ce va umple lumea de lumină, ci și de botezarea catehumenilor (noii convertiți dintre iudei și neamuri), în primele secole creștine. Se știe că până în jurul anului 375 Crăciunul și Boboteaza se prăznuiau împreună, la 6

ianuarie. Totodată, că noii convertiți nu erau botezați numai la Paști, ci și la Crăciun și Boboteaza. De aceea se cântă „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat...”, la Sfânta Liturghie, în loc de „Sfinte Dumnezeule...”.

Și fapt revelator, la botez catehumenii erau îmbrăcați în haine albe, pe care le purtau apoi o săptămână, din care pricină se numeau și „luminați”. Propriu-zis, se numeau așa datorită „luminii cunoștinței”, luminii harice primite în apele Botezului, iar haina albă însemna o mărturie despre lumina primită. Botezul Domnului și al catehumenilor amintesc, totodată și de Botezul nostru, al fiecăruia. Și noi ne numim, în consecință, luminați, pentru că suntem purtători ai luminii harului Sfântului Botez.

Iar prăznuirea Nașterii și Botezului Domnului reînnoiește în fiecare an lumina harului care inundă cu bucurie tainică sufletele evlavioase. Această lumină este anunțată expresiv încă de la Crăciun, prin troparul Nașterii: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței...”, fiind confirmată, apoi, prin exprimarea liturgică a troparului Bobotezei, despre care am amintit mai înainte. Ce dorim, de fapt, să evidențiem, prin cele evocate? Că recunoaștem, toți cei care mărturisim că am prăznuit Crăciunul și Boboteaza, a fi purtători ai luminii baptismale, harice, care ne deosebește de ne creștini, liber-cugetători etc. Că suntem, adică, oameni luminați!... Că suntem purtătorii luminii harice primite la Botez, reaprinsă la praznicile prin care am trecut recent. Căci am serbat Crăciunul, Tăierea Împrejur a Domnului și Boboteaza, participând la Sfânta Liturghie; ne-am spovedit și ne-am împărtășit; am sărutat Icoana Nașterii Domnului; am colindat și am ascultat colinde; am fost bine-

cuvântați prin stropire cu agheazmă mare, noi și casele noastre. Gustăm, în aceste zile (până în 14 ianuarie, la odovania sau încheierea praznicului Bobotezei) din agheazma mare, luăm anafură etc. etc. Dar să fim atenți și să nu ne amăgim cumva: suntem, oare, cu adevărat luminați, sau, după trecerea zilelor de praznic, ne întoarcem la vechile, necreștineștile, necuviincioasele purtări, însoțite de scufundări în prea multele griji pămâtenne, cu fețele întunecate, cu leneviri și delăsări, cu vorbe necugetate, cu „punerea în cui a creștineștii haine luminate a Botezului și îmbrăcarea „salopetei” ateistocomuniste liber-cugetătoare?... .

În consecință, nu cumva redevenim indiferenți și opaci, deprimați și alarmați, creduli față de orice zvon emanat de răspândaci, uitând pur și simplu de Dumnezeu Cel în Treime, Care S-a arătat la Iordan și Care nu pierde nici o clipă din vedere a se griji de făpturile Sale? Nu cumva suntem „ortodocși”, „luminați”, numai de sărbători, numai în Biserică, iar în afară ne amestecăm cu cei ce viețuiesc în întuneric și săvârșesc faptele întunericului? Nu cumva amânăm înfăptuirea bunelor hotărâri pentru un ipotetic „mâine” pe care nu știm că-l vom mai apuca? În acest sens este prevenitoare, credem, o pildă din Pateric: „Un frate a întreat pe Avva Pimen, zicând: „Avvo, au fost doi oameni: unul călugăr și altul mirean; călugărul a socotit seara ca dimineața să lepede cinul și mireanul a socotit seara ca dimineața să se facă călugăr; însă amândoi au murit în noaptea aceea. Oare, ce li se va socoti lor?”. Și a zis bătrânul: „Călugărul a murit călugăr și mireanul, mirean, că în ce s-au aflat, în aceea s-au dus” (Pentru Avva Pimen).

Pr. Prof. Vasile Gordon